

tager, at Forpligtelſen er ophævet, ſaa tror jeg virkelig ikke, han vil opleve den Dag, at man noęensinde under de nuværende Forhold gaar hen og ſætter en Evangsforpligtelſe i Stedet. Det ærede Medlem her ved min Side fra Alsborg Amts 1ſte Valgkreds (Balle) dvælede ſaa meget ved, hvorledes Kirken paa enkelte Steder ſtod lige overfor Staten. Sa, det vil dog viſtnok det ærede Medlem, naar han hviſker Kirkehiſtoriens forſkjellige Tider, indrømme, at de Tider, hvor Kirken iſær øvede Tryk overfor Staten, vare ſaadanne Tider, hvor Kirken efter Trældom under Staten gik ud fra at være Statskirke, og, idet den ſelv var opammet i Staten med dens hele Aand i ſine Forhold, tog Magten over Staten; det var jo ſaaledes Tilfældet i det øſtromeſke Riges Tid, da ligeoverfor det den veſtlandſke Kirke emanciperedes. Jo mere man holder Kirken faſt ved Staten, deſto mere vil man ødelægge Kirken i dens rettte Udvikling. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds bemærkede i Dag ſom ſaa ofte, at Præſterne kun ere Statsembedsmænd. Jeg ſkal dog hertil bemærke, at indtil den ſidſte Tid aflagde Enhver, der blev Præſt, to Eder, en til Staten og en til Kirken, men det ærede Medlem glemte viſt deſuden her, at denne Ed til Kirken er bleven afløſt af et Loſte efter den eiendommelige friere Aand, hvori det kirkelige Liv efter Grundloven ſikkert maa føres hen, men det er en Aand, ſom er vidt forſkjellig fra den, man her anbefaler til Thingets Vedtagelſe paa et andet Punkt af de kirkelige Anliggender. Alſaa er Præſten endnu den Dag i Dag ſtillet i et dobbelt Forhold til Kirken og til Staten, imedens andre Embedsmænd kun ſtaa i det enkelte Forhold til Staten. Endelig opfaſtede det ærede Medlem det Spørgſmaal, hvis Embedsmand Præſten var, naar han kun kunde affættes af Staten og ikke af Menigheden, om det var Sjællands Biſkop. Nei, det er han ikke paa den Maade; men fordi Præſten ikke kan affættes og heller ikke endnu kaldes af Menigheden, vedbliver han dog lige godt at være Menighedens Præſt. Hvis Embedsmand er Skolelæreren? Han kan ikke affættes af Menigheden, men er han derfor

Provſtens Embedsmand? Nei, han tjener ſin Menighed, og Menigheden har Ret til at ſaae ſin Klage over ham afgjort af Adminiſtrationen og ad den Vet ſaae ham afflediget, hvis Klagen er begrundet, ſaa at kort ſagt den Sætning, at Præſterne abſolut maa være Statsembedsmænd, fordi de ikke kunne affættes af Menigheden, holder ligesaa lidt Stil overfor Præſter ſom overfor Skolelærerne.

Jens Jørgenſen: Skjøndt jeg for Diebliffet har noget ondt ved at tale, og min ærede Medforlagsſtiller har udtalt: Alt, ſom jeg anſer for ønſkeligt at ſaae udtalt, ſaa kan jeg dog ikke undlade at ſige et Par Ord, da vort Forſlag har mødt ſaa megen Modſigelſe. Jeg ſkal da forſt berøre, hvad der er ſagt af tre ærede Medlemmer om de „rige og ſtore Gaver“ og de „mangfoldige Penge“, der vilde komme ind til Præſterne, hvis vort Forſlag vedtoges, hvorfor vi da ogsaa ſamtidigt burde have ſtillet Forſlag om Nedſættelſe i Pengelønningen. Nu gaar det rigtignok over mit Begreb, hvorfra diſſe „ſtore, rige Gaver“ og de „mange Penge“ ſkulde komme. Vort Forſlag gaar jo i al Rortheit ud paa, at Menighedernes nuværende lovbeſtemte Forpligtelſe til at give Offer og Accidenter ſkal bortfalde, og naar vi alſaa foreſlaa, at Forpligtelſen bortfalder, hvorved Pengene ſkulle indkomme, ſaa kan jeg virkelig ikke forſtaa, hvorfra de mangfoldige Penge ſkulle komme, og det navnlig under de nuværende Tidsforhold. Jeg tror tværtimod, at ſaaſnart der udkommer en Lov med en ſaadan Beſtemmelſe ſom den, vi foreſlaa, ſaa vil al Offring i Kirken falde bort af ſig ſelv, og Gaver kun gives ved enkelte Veiligheder, hvor Menighedsmedlemmerne maatte føle ſig tiltalte af deres Præſts Virkſomhed og ønſke at give ham Noget; men det tror jeg ikke, man ſkal beſlage ſig over, men netop være glad ved. Naar der er talt ſaa meget om, at Præſten er Statsembedsmand, ſaa ſkal jeg gjerne indrømme, at det er han, men ved Siden deraf er han jo dog ogsaa den, der foreſtaar den aandelige Gjærning i Menigheden, og naar nu Menighedens Medlemmer finde ſig opbyggede ved ham og i inderligt Samfund med ham, og de ſelv maatte ſidde